

Καίγοντας τα σύνορα:

Ολική απελευθέρωση & μηδενιστικές,
ατομικιστικές οπτικές στην
αποικιοκρατούμενη περιοχή γνωστή ως Μεξικό

Αυτή η συνέντευξη μεταξύ του Warzone Distro και του Guta – ενός από τους διοργανωτές του EININPAACF, ή *Encuentro Internacional de Practicas Anarquicas y Antiauthoritarias Contra las Fronteras*, που στα ελληνικά μεταφράζεται ως ετήσια διεθνής συγκέντρωση αναρχικών και αντιεξουσιαστικών πρακτικών ενάντια στα σύνορα – έλαβε χώρα λίγες ημέρες πριν και μετά την εκδήλωση. Αυτή η εκδήλωση, που έλαβε χώρα στις 25-27 Ιανουαρίου 2024 στην Τιχουάνα του Μεξικού, αντανακλά μια νέα εμφάνιση ατομικιστικών, αναρχομηδενιστικών προοπτικών επηρεασμένων όχι μόνο από τον τρέχοντα τεχνοβιομηχανικό κόσμο γενικά, αλλά και από τις αντιληπτές αδυναμίες της αριστεράς που βιώνουν οι αναρχικοί που ζουν στο λεγόμενο Μεξικό.

Warzone Distro: Αρχικά, θα μπορούσες να μας κάνεις μια εισαγωγή σχετικά με το τι ενέπνευσε τη δημιουργία του ENINPAACF;

Guta: Λοιπόν, η αρχή του ENINPAACF προήλθε απλώς από τη σκέψη και τον προβληματισμό σχετικά με την απουσία αυτού του είδους συναντήσεων, οι οποίες επιτρέπουν την επικοινωνία πρόσωπο με πρόσωπο. Μεταξύ μόνο στενών φίλων, κάναμε για πολύ καιρό συζητήσεις για τον ατομικισμό και τον μηδενισμό που σχετίζονται με εμπειρίες που είχαμε όλα αυτά τα χρόνια, τόσο πριν μπούμε στο αναρχικό κίνημα όσο και όταν μπήκαμε. Μερικές από αυτές τις εμπειρίες προέρχονται από ρήξεις με τον Ζαπατισμό ή με μη κερδοσκοπικούς οργανισμούς, ή στην δική μου περίπτωση, προέρχομαι από μια οικογένεια της οποίας η πολιτική τάση είναι μαρξιστική, λενινιστική και ζαπατιστική, και όταν ήμουν νεότερος την ακολουθούσα και εγώ αυτή τη τάση. Με τον καιρό την εγκατέλειψα, γιατί ο ρόλος του να είμαι θύμα και του να κάνω μερικές φορές πράγματα μόνο και μόνο για να είμαι κοινωνικός λειτουργός δεν με άρεσε ποτέ, και μετά είδα ότι είχαν τα ίδια συναισθήματα και οι στενοί μου φίλοι, και μιλήσαμε λοιπόν για τις απογοητεύσεις που ζήσαμε. Φυσικά όλοι έχουμε διαφορετικές θέσεις, αλλά πάντα έχουμε ορισμένα νήματα που μας υφαίνουν μαζί σε συνηνοχή. Και κάπως έτσι ξεκίνησε το ENINPAACF. Στη συνέχεια γνώρισα μερικούς ακόμα ανθρώπους και κάναμε μαζί τους κάποιες δραστηριότητες πέρυσι, δεν τους ήξερα πολύ καλά, αλλά ήθελα πολύ να επιστρέψω μετά από χρόνια απουσίας από αναρχικές δραστηριότητες για να δω τι νέο υπάρχει στη δημόσια σφαίρα. Πήγαν πολύ καλά εκείνες οι δράσεις, οπότε σκέφτηκα ότι θα ήταν καλή ιδέα να προτείνω αυτή την συνάντηση.

Θεωρώ σημαντική αυτή την παρόρμηση να κάνεις πράγματα με τόσο πάθος που να σε ενθαρρύνει να συνεχίσεις, ανεξάρτητα από τις δυσκολίες ή από το αν συμμετέχουν λίγα μόνο άτομα ή αν δεν υπάρχουν χώροι για να αναπτύξεις αυτά τα πράγματα. Είναι κάτι που έχει ήδη συμβεί μερικές φορές κατά τη διάρκεια της συμμετοχής μου στο Κατειλημμένο Κοινωνικό Κέντρο Mauricio Morales το 2016 και μπορούσα να δω ότι θα συνέβαινε και τώρα. Έτσι προσπάθησα να κρατήσω τον εαυτό μου με έναν στωικό χαρακτήρα για να συνεχίσω. Ωστόσο, δεν υπολόγισα ότι αυτή η προσπάθεια θα εξαπλωνόταν γρήγορα για τη δημιουργία της συνάντησης, καθώς προσπάθησα να χρησιμοποιήσω όλα τα δυνατά εργαλεία. μιλώντας πρόσωπο με πρόσωπο με ανθρώπους που πίστευα ότι ενδιαφέρονται, πήγα σε εκδηλώσεις για να συναντήσω ανθρώπους και να τους προσκαλέσω, έστειλα email σε συντρόφους από άλλες περιοχές και εν ολίγοις, έβλεπα το ξέσπασμα της ατομικής βούλησης. Επίσης, κάτι που έχω μάθει όλα αυτά τα χρόνια είναι ότι όσο λιγότεροι συμμετέχουν, τόσο μεγαλύτερη είναι η ικανότητα να

γίνουν τα πράγματα. Υποθέτω ότι δεν μπορούν όλοι να μην αφήνουν τα πλήθη να τους παρασέρνουν, νομίζω ότι τελικά, πάντα μας δίδασκαν ότι όλα είναι καλύτερα όταν υπάρχει ποσότητα, ακόμα και το ότι είναι καλύτερο το να εκχωρήσεις την βούληση σου σε κάποια οντότητα που διαχειρίζεται βουλήσεις, όπως ας το πούμε το Κράτος, τα πολιτικά κόμματα, τα συνδικάτα, ο μπαμπάς, η μαμά, θείοι, θείες, γιαγιάδες και τα λοιπά και τα λοιπά και τα λοιπά.

Επίσης κάτι σημαντικό να αναφέρω, ήξερα ότι το πιο δύσκολο πράγμα ήταν/είναι να σπάσει το γλωσσικό φράγμα, κάτι που είναι απαραίτητο, επειδή όλες αυτές οι πληροφορίες γεμάτες εμπειρίες που αναστατώνουν το έδαφος που καταλαμβάνεται από το μεξικανικό κράτος είναι/ήταν/θα είναι απαραίτητες για να σπάσουν αυτά τα σύνορα. Αυτός είναι ο λόγος που αυτό το εγχείρημα λέμε ότι είναι ενάντια στα σύνορα. Κάποιος με πρότεινε να περιορίσουμε την εκδήλωση εντός συνόρων. Αλλά σκέφτηκα ότι θα ήταν καλό να ξεκινήσουμε να το οριοθετήσουμε και να το θέσουμε ενάντια στα σύνορα, από μια τάση άμεσης και ανοιχτής αναρχομηδενιστικής σύγκρουσης με την αποικιοκρατική κυριαρχία.

Μετά από λίγο καιρό, όλο και περισσότεροι άνθρωποι άρχισαν να το υποστηρίζουν, κάνοντας συνεισφορές, μεταφράζοντας το φυλλάδιο της εκδήλωσης, φτιάχνοντας το τελικό φυλλάδιο, αλλά πέρα από τη διάδοση του λόγου, πρόσφεραν επίσης φυσική υποστήριξη την ημέρα της εκδήλωσης και ήταν κάτι που με έκανε να νιώσω καλά, με έδειξε λίγο την ποιότητα βούλησης που είχαν οι άνθρωποι όχι μόνο για να παρακολουθήσουν, αλλά και να συμμετέχουν άμεσα. Αλλά ήταν επίσης δύσκολο, ποτέ δεν μ' άρεσε η ιδέα της μαζικοποίησης των δραστηριοτήτων, αλλά πίστευα επίσης ότι ήταν ένα ρίσκο που άξιζε τον κόπο, επειδή αυτό το κομμάτι έχει παραμεληθεί τόσο εδώ όσο και σε άλλα μέρη της μεξικανικής επικράτειας. Είναι απαραίτητο η ροή της αντιπληροφόρησης να προέρχεται απευθείας από αυτούς που έχουν κάτι να συνεισφέρουν. Και να ταξιδεύει αυτή η ροή προς όλες τις πιθανές κατευθύνσεις. Λέγεται ότι ο λύκος ουρλιάζει για να ξαναβρεί την αγέλη του...

Warzone Distro: Σίγουρα μπορούμε να συσχετιστούμε με τον προβληματισμό της μαζικοποίησης των αναρχικών δραστηριοτήτων. Από τη μία πλευρά, πιστεύουμε ότι μεγάλα έβεντ, όπως τα αναρχικά φεστιβάλ βιβλίων και οι ριζοσπαστικές συγκεντρώσεις έχουν τα θετικά τους, συμπεριλαμβανομένης της ευκαιρίας για νέες γνωριμίες μεταξύ συντρόφων καθώς και σε πρόσωπο με πρόσωπο πρόσβαση σε νέες πληροφορίες. Δυστυχώς, βλέπουμε επίσης πώς αυτά τα έβεντ διαχειρίζονται ολοένα και περισσότερο από εξουσιαστές που παρουσιάζονται ως αναρχικοί, οι οποίοι εκμεταλλεύονται θέσεις οργανωτικής ισχύος για να εφαρμόσουν

φιλελευθεροποιημένες και ταυτοτικές πολιτικές. Κατά την προσωπική σου άποψη, ποιες εμπειρίες πιστεύεις ότι οδήγησαν σε αυτή τη νέα εμφάνιση μηδενιστικών και ατομικιστικών αναρχικών δραστηριοτήτων;

Guta: Νομίζω ότι όσον αφορά τις εμπειρίες που οδήγησαν στο μαύρο κύμα της αναρχίας και του μηδενισμού στο Μεξικό, με φαίνεται ότι είναι το ίδιο όπως και σε όλες τις περιοχές. Αυτό το ξέρω λόγω συζητήσεων με διάφορους συντρόφους και είναι/ήταν/θα είναι η τεράστια επιθυμία να πάρουμε στα χέρια μας τις ατομικές μας ζωές, να τις καταβροχθίσουμε εδώ και τώρα, πέρα από κάποια ιδανική ή ουτοπική υπόσχεση μιας «νέας κοινωνίας» ή ικανοποίησης αιτημάτων, μερικοί άνθρωποι εξακολουθούν να έχουν τη φαντασίωση σημαντικών αλλαγών των εξωτερικών συνθηκών. Ίσως μια τέτοια φαντασίωση υπάρχει εξαιτίας του φόβου να συγκρουστεί κανείς κατά μέτωπο με την πραγματικότητα με αποτέλεσμα να γίνει αυτή η φαντασίωση κομμάτια. Τους κάνει να χρειάζονται το ναρκωτικό της ελπίδας και παραχωρούν τη βούλησή τους σε κάτι φαινομενικά μεγαλύτερο από αυτούς, για να τους φροντίσει και να τους διαχειριστεί και έτσι να αναλάβει την ύπαρξή τους. Κάτι που απολαμβάνει να κάνει η αναρχία και ο μηδενισμός είναι η καταστροφή αυτών των θυματοποιητικών ιδεών, κάποιοι από εμάς δεν φοβόμαστε την άβυσσο και το γνωρίζουμε αυτό από παιδιά. Και γι' αυτό είναι αναπόφευκτο ότι μερικοί από εμάς προτιμούμε να αναλαμβάνουμε εμείς τον έλεγχο της ζωής μας. Πιστεύω ότι η αναρχία και ο μηδενισμός υπερβαίνουν μια πολιτική πρόταση, στην πραγματικότητα αισθάνομαι ότι είναι εξεγερτικές προτάσεις για την απαλλοτρίωση της ζωής.

Δεν νομίζω ότι αυτό είναι κάτι καινούργιο, με φαίνεται ότι είναι φυσικό να υπάρχουν άτομα ή ομάδες ατόμων που συγκρούονται σώμα με σώμα με την κυριότητα του πολιτισμού. Είναι η άρνηση της κυριαρχίας που δεν επλύεται ποτέ. Ίσως έρχεται μια στιγμή που είναι απαραίτητη η χειμερία νάρκη, νομίζω ότι είναι αδιαμφισβήτητο αυτό, αλλά δεν θα εξαφανιστεί ποτέ, ούτε με την επιβολή περισσότερου κοινωνικού ελέγχου, ούτε με πιο «παραδειγματικές» τιμωρίες. Ο ατομικιστικός πόλεμος είναι δυναμικά παρών σε οποιαδήποτε περιοχή.

Warzone Distro: Μερικοί λένε ότι η «Ολική Απελευθέρωση» – μια αναρχική τάση που περιλαμβάνει την απελευθέρωση των ζώων / την βίγκαν απόρριψη του σπισισμού και το straight edge / την ριζοσπαστική νηφαλιότητα ενάντια στην κουλτούρα των ναρκωτικών – πέθανε στη δεκαετία του 2000. Πιστεύεις ότι όντως πέθανε; Μήπως απλά έγινε underground; Με ποιους τρόπους θεωρείς ότι είναι συμβατός ο βηγκανισμός, η απελευθέρωση των ζώων και η ριζοσπαστική νηφαλιότητα με τον αναρχικό μηδενισμό και ατομικισμό;

Guta: Να έχει πεθάνει, όχι, καθόλου, δεν έχει πεθάνει ποτέ και δεν θα πεθάνει ποτέ, όπως είπα πριν, η χειμερία νάρκη δεν σημαίνει θάνατος, σημαίνει ότι είναι σε κάποιο επίπεδο ύπνου... Αλλά ακόμα ενεργή. Για μένα, (και για άλλους) όλες αυτές οι ιδέες εκδηλώνονται ως επικίνδυνες και παράνομες πρακτικές που επιμένουν στην ατομική εξέγερση.

Όσον αφορά τη σχέση μεταξύ αναρχίας, μηδενισμού, ατομικισμού, ριζοσπαστικής νηφαλιότητας και αντισπισιμού, πιστεύω ότι είναι μια απολύτως συμβατή σχέση που έχω υιοθετήσει προσωπικά, και δεν είναι απαραίτητο να πλαισιώσουμε τον ατομικισμό στη νηφαλιότητα και τον αντισπισισμό, γιατί για μερικούς από εμάς ο ίδιος ο ατομικισμός περιέχει αυτές τις πρακτικές, στην πραγματικότητα για μένα δεν είναι απαραίτητο να αποκαλώ τον εαυτό μου αναρχικό ή μηδενιστή γιατί νομίζω ότι απλά και μόνο υιοθετώντας τον ατομικισμό είναι κάτι που σε οδηγεί αναγκαστικά σε όλες αυτές τις πρακτικές και τις ιδέες. Κάτι που θα μπορούσα να προσθέσω είναι ότι ο εθισμός στα ναρκωτικά είναι κάτι που παρεμβαίνει στον τρόπο να θεωρούμε τον εαυτό μας μοναδικό, μας στερεί από κάθε ενέργεια ατομικής εξέγερσης. Όταν σταματήσεις να είσαι εσύ, γίνεσαι μια μηχανή έτοιμη να αυτοκαταστραφεί στο έλεος της εκμετάλλευσης του σώματός σου. Το σώμα μας παύει να μας ανήκει. Όπως ακριβώς ο σπισισμός μας διαχωρίζει από την αρχέγονη σχέση με τη φύση, πέρα από τον οικολογισμό ή τον ανιμαλισμό. Ο σπισισμός και τα ναρκωτικά μας αποσυνδέουν από αυτήν την ανιμιστική πνευματική σχέση. Και μας μετατρέπουν στον πρώτο εργάτη που χτίζει τον κόσμο, τον ανθρωπισμό.

Θα πρέπει να θυμόμαστε επίσης ότι η εξειδίκευση και η ταυτότητα είναι δύο χαρακτηριστικά που χρησιμοποιεί η τεχνοβιομηχανική κοινωνία για να αναπτυχθεί. Το σύστημα θεωρεί τα σώματα που συνθέτουν την Κοινωνία ως οντότητες ή αριθμούς. Είναι απαραίτητο για την τεχνο-βιομηχανική κοινωνία να παρέχει σώματα με ταυτότητα/φυλή/ φύλο/σεξουαλικότητα, που συμβάλλουν στους τρόπους σκέψης που αναπτύσσονται ειρηνικά/παθητικά/ηθικά στον κόσμο του ανθρωπισμού. Και να αναλάβουν ορισμένους ρόλους αρχιτεκτόνων της προόδου, κάποιοι με άμεσο τρόπο, ως γραφειοκράτες, μηχανικοί, αρχιτέκτονες, στρατιωτικοί, αστυνομικοί κλπ. και άλλοι έμμεσα, δηλαδή όσοι συμμετέχουν με παθητικότητα και υποταγή εκτελώντας και υπακούοντας τον ρόλο που τους έχει ανατεθεί από την επιβληθείσα τάξη. Γι' αυτό και ο ατομικισμός, όταν ψυχολογείται, ερμηνεύεται ως κοινωνιοπάθεια, και όντως είναι, επειδή στις ρίζες του είναι ένας αντικοινωνικός πόλεμος.

Και γι' αυτό νιώθω ότι ο ατομικισμός είναι ένας χαμαιλέοντας που καμουφλάρεται με αυτά τα δύο χαρακτηριστικά. Είναι κάτι που δεν μπορεί να μπει στο καλούπι

οποιασδήποτε πολιτικής τάσης, αλλά ούτε μπορεί να ειπωθεί επίσης ότι δεν έχει πολιτική τάση. Το βλέπω περισσότερο σαν συγγένεια με την άγρια φύση. Καταλαβαίνω ότι μερικοί άνθρωποι έχουν θέμα με αυτές τις δύο λέξεις, *άγρια φύση*. Δεν σχετίζομαι με καμία ομάδα, εκτός από εμένα και τη σχέση που μπορώ να δημιουργήσω με άλλα όντα που ζουν την αναρχία τους εδώ και τώρα, υπερασπιζόμενοι τους εαυτούς τους ως η φύση η ίδια.

Warzone Distro: Γενικά, αισθανόμαστε ότι πολλοί αυτοαποκαλούμενοι αναρχικοί διαφωνούν με την έννοια της άγριας φύσης, επειδή γι' αυτούς, η άγρια φύση συνεπάγεται εχθρότητα προς ελεγχόμενους χώρους. Και για πολλούς ριζοσπάστες, ο κοινωνικός έλεγχος ενός χώρου ή μιας εκδήλωσης είναι ο μόνος τρόπος για να δημιουργηθεί ασφάλεια. Στην περιγραφή σας για την εκδήλωση ENINPAACF, έχετε υιοθετήσει το «*Dangerous Space Policy*» από το Αναρχικό Φεστιβάλ Βιβλίου *Green Scare*. Πως εμπνευστήκατε να το χρησιμοποιήσετε για αυτήν την εκδήλωση και γιατί πιστεύετε ότι είναι πρακτικό;

Guta: Πέρα από απλώς μια έμπνευση, μας φάνηκε ως η επίγνωση ότι κάθε άτομο έχει την ευθύνη για τις πράξεις και την ύπαρξή του, τις οποίες μπορεί να φροντίσει χωρίς να παρεμβαίνει κάποιου είδους ηθική υπεροχή σε προσωπικές ή διαπροσωπικές συγκρούσεις. Αλλά φυσικά, δεν σημαίνει ότι θα είναι όλοι απλώς θεατές, εδώ είναι που βρίσκεται ο κίνδυνος ΚΑΘΕ παραβιαστικής συμπεριφοράς: υπάρχουν συνέπειες. Αυτό έρχεται σε αντίθεση με τους πολιτικούς ταυτότητας που προσπαθούν να καθαγιάσουν τον εαυτό τους ως ηθική θεότητα (και οι δύο είναι το ίδιο) για να «δημιουργήσουν» safe spaces (ασφαλείς χώρους) που αφαιρούν την ατομική βούληση όσων απαρτίζουν τους χώρους αυτούς, που έχουν αφαιρέσει με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, την ικανότητα αντιμετώπισης και επίλυσης προβλημάτων, όπως επίσης και την απαλλαγή τους από συνέπειες. Οι πολιτικοί ταυτότητας δημιουργούν αγώνα κοινωνικών φύλων, βιολογικών φύλων και φυλών. Κατατάσσουν ως αγίους εκείνους που δεν προκαλούν δυσφορία και υποτάσσονται στις εντολές της ταυτότητας, και ως δαίμονες όλοι εκείνοι που θεωρούνται «προβληματικοί» που βρίσκουν την ατομικότητά τους πέρα από το κοινωνικό / βιολογικό φύλο και τη φυλή. Αν και η δικαιολογία τους για το δίπολο «άγιοι και δαίμονες» είναι να μειώσουν τη βία στους χώρους, είναι αστείο, γιατί μεταξύ αυτών και των «ασφαλών» χώρων αποκτά νόημα η φράση «ο άνθρωπος είναι λύκος για τον άνθρωπο». Έχοντας απαγορεύσει σε όλα τα επικίνδυνα όντα να εισέρχονται στα safe spaces, το μόνο που απομένει είναι η δική τους βία. Αυτοί οι πολιτικοί ταυτότητας τρώνε ο ένας τον άλλον.

Πιστεύω ότι η βία μεταξύ συμμοριών, καθώς και ο εθισμός στα ναρκωτικά είναι ένα βαθύτερο πρόβλημα και πιστεύω ότι τέτοιες πολιτικές “safe space” δεν λύνουν τίποτα, γιατί είναι προβλήματα του πολιτισμού και για να τα αποτρέψουμε πρώτα απ' όλα ως άτομο κάποιος θα πρέπει να αναλάβει την ευθύνη της ύπαρξής τους, να την απαλλοτριώσει. Δεύτερον, η πολιτική των “safe spaces” δεν δημιουργεί μια ριζική επανασύνδεση με την άγρια φύση. Μια τέτοια πολιτική μας αποσυνδέει από την οδυνηρή πραγματικότητα. Και έτσι ένα ον ανίκανο να νιώσει τους πόνους του κόσμου, απολυμασμένο από την «ασφάλεια» σε αυτόν τον αποικιοκρατούμενο κόσμο, είναι επίσης ανίκανο να νιώσει τον πόνο που προκαλείται σε οποιοδήποτε άλλο ον (όταν λέω ΟΝ εννοώ οτιδήποτε κατοικεί στην άγρια φύση). Και αυτή η ανικανότητα να αισθανόμαστε οδηγεί επίσης στην αδυναμία να πάρουμε πρωτοβουλία για αποφασιστικές απαντήσεις στις ρίζες αυτών των δεινών.

Warzone Distro: Μας φαίνεται προφανές ότι η έννοια του safe space είναι βαθιά συνδεδεμένη με την πολιτική ταυτοτήτων. Στο ENINPAACF αναφέρετε επίσης συνοπτικά μια κριτική στην πολιτική ταυτοτήτων. Θα μπορούσες να αναλύσεις την κριτική σας για την πολιτική ταυτοτήτων, εξηγώντας συγκεκριμένα τους τρόπους με τους οποίους εσείς και άλλοι έχετε βιώσει την πολιτική ταυτοτήτων στο Μεξικό;

Γκούτα: Όπως είπα πριν, το τεχνοβιομηχανικό σύστημα και η κοινωνία θέλουν τα σώματα που απαρτίζουν τα γρανάζια της μηχανής να παίζουν κάποιον ρόλο μέσα στη μηχανή προκειμένου να αναπτυχθούν. Ίσως κάποια γρανάζια να είναι πιο αναγκαία από άλλα, αλλά, αλλά ακόμα και έτσι, για να λειτουργήσει, χρειάζονται όλες οι ταυτότητες και οι ειδικότητες. Σε αυτόν τον κόσμο δεν υπάρχει αθωότητα, επομένως ο άνθρωπος που καθαρίζει τα εργοστάσια όπου σκοτώνονται ζώα είναι υπεύθυνος, όπως και αυτός που τα έκτισε και αυτός που τα διευθύνει. Το τεχνοβιομηχανικό σύστημα μας θέλει ανθρωπιστές και να εξειδικευτούμε σε ένα συγκεκριμένο τομέα, θα ήταν απαράδεκτο απλώς να τρίβαμε την κοιλιά μας. Δεδομένου ότι ο ανθρωπισμός είναι η ιδέα που διέπει την πρόοδο, χωρίς τους ανθρώπους, δεν θα είχε νόημα η πάλη για την εξουσία. Εξάλλου, μόνο ο άνθρωπος είναι το ον που έχει αναπτύξει φετίχ για την εξουσία. Ο κόσμος του ανθρωπισμού βασίζεται στην εξουσία όπως επίσης και στον χρόνο. Το να είσαι αργός, τεμπέλης, κλέφτης, πάντα θεωρείται κακό, γιατί δεν συμβάλλεις στην πρόοδό του. Ίσως γι' αυτό μερικές φορές νιώθουμε μια συγκεκριμένη συγγένεια με τους εγκληματίες του δρόμου, ωστόσο, εν τέλει, οι προθέσεις αυτών δεν είναι το σαμποτάζ, αυτό που κάνουν είναι να επιδιώκουν να ωφεληθούν από το ίδιο το σύστημα. Αλλά νομίζω ότι είναι χρησιμο να μάθουμε από αυτούς τη μέθοδο δράσης τους...

Όσον αφορά το πώς βιώνονται ή αναπτύσσονται εδώ στο Μεξικό οι πολιτικές ταυτοτήτων, με φαίνεται πως είναι κάτι που αρχίζει να αποκτά δύναμη. Η ηθική ανωτερότητα και ο βαθμός περιθωριοποίησης έχουν αρχίσει να νομιμοποιούνται ως εξουσία... τώρα ο βαθμός του ηθικισμού και της περιθωριοποίησής σου είναι αυτόματα έγκυρος, αλλά οι προσωπικές σου εμπειρίες με την καταπίεση δεν είναι έγκυρες και δεν έχουν σημασία. Οι χώροι έχουν γίνει κλίκες, όπου δέχεσαι επίθεση ή γίνεσαι ύποπτος απλώς επειδή δεν σκέφτεσαι με παρόμοιο τρόπο ή είσαι διαφορετικής φυλής ή φύλου. Σίγουρα, αν είσαι υποτακτικός, μπορεί να αποκτήσεις και εσύ ένα κομμάτι της πίτας και μπορείς να κάνεις πιο εύκολα το έβεντ /πρόγραμμά σου σε κάποιον χώρο που έχει αυτές τις πολιτικές. Περιέργως, όπως δείχνει η εμπειρία μιας ομάδας φίλων εδώ στην Τιχουάνα σε έναν από τους χώρους που ισχυρίζονται ότι είναι ασφαλείς, είναι στην πραγματικότητα από τους πιο ανασφαλείς, καθώς επιτρέπουν την είσοδο σε άτομα με προβλήματα εθισμού που έχουν βλάψει τους ανθρώπους που διαχειρίζονται το χώρο, και είναι επίσης από τα μέρη όπου υπάρχει περισσότερη βία από ανθρώπους που υποστηρίζουν τις πολιτικές ταυτότητας των safe spaces, και όπου τώρα ασκείται και ιεραρχία. Το να είσαι λευκός ή ετεροφυλόφιλος ή απλώς το να μην προσδιορίζεσαι ως άτομο της LGBTQ+ κοινότητας, ακόμα κι αν έχεις διαφορετικές σεξουαλικές ή φυλετικές προτιμήσεις, σε καθιστά ύποπτο.

Συνοπτικά, πιστεύω ότι η πολιτική ταυτοτήτων έχει μετατραπεί σε μηχανισμό ελέγχου της εξέγερσης ή της ανατροπής. Ο αγώνας τους είναι για την ισοπέδωση των ιδεών. Ο μηχανισμός ελέγχου είναι ακόμα ο ίδιος όπως και στον Μεσαίωνα, μόνο που τώρα έχει υιοθετήσει αποχρώσεις υπερκοινωνικοποίησης. Και η τιμωρία για την μη αποδοχή της υποταγής είναι ο ευνουχισμός των ανατρεπτικών ιδεών. Στην πραγματικότητα, κατά τη γνώμη μου, αυτή η μορφή ταυτοτικών μηχανισμών είναι πιο επικίνδυνη, μιλάμε για ανθρώπους που πρέπει να αυτολογοκρίνονται από φόβο κοινωνικού λιντσαρίσματος. Έχει ενδιαφέρον, αλλά κάτι τέτοιο έχει υιοθετηθεί από την κυβέρνηση Μορένα που κυβερνά αυτή τη στιγμή με τον Ανδρέα Μανουέλ Λόπες Ομπραδόρ: Κάθε αντίστασ χαρακτηρίζεται ως συντηρητική, ανεξαρτήτως αν είναι ή όχι, και οι συγκρούσεις στους δρόμους κατά τη διάρκεια των φεμινιστικών και άλλων αναρχικών διαδηλώσεων έχουν επίσης χαρακτηριστεί ως συντηρητικές. Όχι, δεν νομίζω ότι είναι έτσι, είναι κάτι σκόπιμο και είναι ενδείξεις ευνουχισμού αναρχικών ιδεών μέσω της χρήσης της ηθικής.

Η τρέχουσα πολιτική στο Μεξικό έχει υποταχθεί στην πολιτική ταυτοτήτων και στην ηθικιστική υπεροχή προκειμένου να ελέγξει την αντίσταση στην προσπάθειά της να φαίνεται ως μια προοδευτική και συμπεριληπτική κυβέρνηση. Οι προεδρικές διασκέψεις μοιάζουν με ευαγγελιστικές συνεδρίες.

Warzone Distro: Είναι πολύ ενδιαφέρον να το ακούς αυτό. Βλέπουμε κάτι παρόμοιο να συμβαίνει εδώ. Οποιοσδήποτε διαφωνίες με πολιτικούς ταυτότητας οδηγούν σε γελοίες κατηγορίες ότι είμαστε δεξιοί, και οι οικο-υπερασπιστές, αντιπολιτισμικοί ατομικιστές κατηγορούνται γενικά ως «οικοφασίστες». Νιώθουμε ότι χτύπησες φλέβα όταν είπες ότι όλα αυτά «είναι ενδείξεις ενουχισμού αναρχικών ιδεών μέσω της χρήσης της ηθικής». Φαίνεται ότι υπάρχει ένας αριθμός αποκαλούμενων αναρχικών που επιστρατεύουν τις πολιτικές ταυτοτήτων και την ηθική με σκοπό να ελέγξουν εκείνους που είναι ανυπότακτοι στους αυταρχικούς τους σκοπούς.

Υπάρχουν πολλοί άνθρωποι εκτός του λεγόμενου Μεξικού που γενικά σχετίζουν τους μεξικανούς αναρχικούς με το EZLN. Ποια είναι η απάντησή σου σε αυτό;

Guta: Φυσικά, υπήρχε σίγουρα μια γοητεία σε πολλές αναρχικές ομάδες να συνδεθούν με το EZLN και τις οργανώσεις προβολής του. Ωστόσο, αρκετές από αυτές τις ομάδες είχαν έρθει σε ρήξη με το EZLN από τότε που αυτό προσπάθησε να πάρει την εξουσία μέσω ενός ανεξάρτητου υποψηφίου για την προεδρία το 2018. Ίσως ακούσατε το όνομά της, λέγεται Marichuy. Με λίγα λόγια αυτό είναι κάτι για το οποίο το EZLN δεν μιλάει και πολύ εκτός Μεξικού, στην πραγματικότητα ποτέ δεν μίλησαν για αυτό κατά τη διάρκεια της περιόδου στην Ευρώπη. Υπάρχουν σύντροφοι από εκείνες τις χώρες που έκαναν μια ανάλυση της περιόδου τους στην Ευρώπη και της θέσης τους σε σχέση με τον θεσμικό αφομοιωτιστικό χαρακτήρα στον οποίο έχει κατευθυνθεί το EZLN. Μερικοί σύντροφοι είχαν ήδη προβλέψει τις προθέσεις του Ζαπατισμού, σύντροφοι που δούλεψαν για μεγάλο χρονικό διάστημα, σε κάποιους τους έχει ασκηθεί βέτο επειδή δεν ακολουθούσαν τους επαναστατικούς νόμους. Κάποιοι άλλοι μόνο πρόσφατα τερμάτισαν τη σχέση τους με το κίνημα των Ζαπατίστας, μετά από 35 χρόνια συνεισφοράς στα ελεγχόμενα εδάφη τους. Και ναι, μιλάω για την ομοσπονδία αγάπης και λύσσας (Amor y Rabia) και άλλες πολλές ατομικότητες.

Αλλά όπως υπήρξαν αναρχικοί που υποστήριξαν τον Ζαπατισμό, υπήρχαν πάντα και ομάδες που παίρνουν μια πιο κριτική στάση σχετικά με τις ζαπατιστατικές προθέσεις και πάντα κοιτάζουν με καχυποψία τις ανακοινώσεις τους και την επιμονή τους στην οικειοποίηση του αναρχικού κινήματος. Όπως και με διάφορους κόκκινους αντάρτες, έχουν προσπαθήσει να στρατολογήσουν αναρχικές πρακτικές. Πρόβατα για σφαγή στην υπηρεσία των μαρξιστικών-λενινιστικών στρατών.

Κατά τη διάρκεια των πρώτων κριτικών του EZLN άρχισαν να επινοούν πολλά κόλπα για να δυσφημήσουν τις εμπειρίες που βίωσαν αυτοί οι επικριτές στις περιοχές τους. Κάτι που δεν αναφέρεται ποτέ είναι το άπειρο των δολοφονιών που διέπραξαν για όποιους ήταν ανυπότακτοι.

Η απάντησή μου σε όλα αυτά είναι ότι το EZLN βρίσκεται σε μια πολύ μεγάλη κρίση, τα εδαφικά του οχυρά καταρρέουν, η διακίνηση ναρκωτικών έχει καταφέρει να διεισδύσει στις βάσεις τους, η διαφθορά έχει φτάσει στις κυβερνήσεις τους, σε αυτό το σημείο όλα μπορούμε να τα περιμένουμε από αυτούς. Το ενδιαφέρον είναι να ξαναθέσουμε επί τάπητος εκείνες τις εμπειρίες και τις κριτικές που έχουν γεννηθεί μέσα στις ομάδες που συνυπήρχαν μαζί τους αλλά και από αυτούς που βλέπουν τα σημασιολογικά τους παιχνίδια ως ύποπτα.

Είναι μεγάλη αλήθεια ότι ο Ζαπατισμός αγαπά την εξουσία και την πρόοδο του να είναι μια ακόμη κυβέρνηση, θέλουν ένα κομμάτι από την πίτα και αυτοί. Δεν αρνούνται την πίτα, αρνούνται ότι δεν μοιράζεται καλά.

Πώς μας λέτε ότι η εξουσία σας είναι καλή και των άλλων κακή; Πώς μας λέτε να οργανωθούμε αλλά ταυτόχρονα προσπαθείτε να με παρασύρετε να ψηφίσουμε; Κάποιοι από εμάς δεν πέφτουμε στην μακιαβελική ηθική σας κρίση, και κάποιοι από εμάς δεν πιστεύουμε ούτε στην ψήφο ούτε στο κράτος, ούτε σε οποιαδήποτε μορφή εξουσίας. Πώς εξηγείτε ότι χάσατε την αξιοπιστία σας χρησιμοποιώντας τους ίδιους μηχανισμούς κοινωνικού ελέγχου που χρησιμοποιούν οι πατριάρχες, οι υπέρμαχοι της λευκής υπεροχής και οι αποικιστές για να καταπιέσουν εσάς και εμάς;

Τι θα πουν, ότι όλα αυτά είναι μια στρατηγική;

Θα έλεγαν το ίδιο αν είχαν κερδίσει;

Warzone Distro: Μιλώντας για ρεφορμισμό, ορισμένοι από εμάς εδώ στη λεγόμενη Αμερική πιστεύουν ότι γενικά, η αριστερά δεν καταστρέφει τον δομικό αυταρχισμό, αλλά επιδιώκει την αναδημιουργία του μέσω της ίδρυσης πιο ισότιμων τύπων αποικιακών κοινωνιών. Ποιες είναι οι σκέψεις σου πάνω σε αυτό;

Guta: Φυσικά, συμφωνούμε. Τα νομικιστικά μεταρρυθμιστικά κινήματα πολιτών συμμερίζονται επίσης αυτόν τον αποικιακό στόχο. Αν και δεν σκέφτονται το ίδιο όλοι οι άνθρωποι που αυτοαποκαλούνται αναρχικοί, κάποιοι αναρχικοί πιστεύουν στη νομιμοποίηση των αγώνων μέσω του κράτους, κινούνται στην πολιτισμική διπολικότητα: καλό-κακό, δίκαιο-άδικο, αμαρτία-αγνότητα, αθώος-ένοχος, παράδεισος-κόλαση.

Έπειτα, υπάρχουν εκείνοι από εμάς που συμφωνούμε ότι η ελευθερία είναι μια άσκηση που πραγματοποιείται ατομικά, χωρίς την ανάγκη κοινωνικής ή κρατικής επικύρωσης, και γνωρίζουμε ότι είναι απαραίτητη η πραγματική και υλική ρήξη των μορφών στις οποίες η εξουσία ενσαρκώνει τη ζωή μας. Πάνω απ' όλα η καταστροφή. Γιατί μόνο από το τίποτα μπορούμε να αποφασίσουμε πώς να δημιουργήσουμε τον εαυτό μας.

Warzone Distro: Πολλοί ριζοσπάστες εδώ στην λεγόμενη Αμερική έχουν δυσκολία να κατανοήσουν την ατομικιστική αναρχία ως μια αντι-αποικιοκρατική πρακτική. Εμείς (Warzone Distro) πιστεύουμε ότι αυτό είναι ριζωμένο σε μια πολιτιστική λατρεία της μαρξιστικής και μαοϊκής σκέψης από την οποία ο ατομικισμός θεωρείται προϊόν του καπιταλισμού. Ποια είναι η απάντησή σου στους ριζοσπάστες αυτούς, συμπεριλαμβανομένων μερικών αυτόχθονων φωνών που ισχυρίζονται ότι οι αναρχομηδενιστές «προωθούν μια αφομοιωμένη ατομικιστική ιδεολογία»;

Guta: Άθελά του, ο ατομικιστικός πόλεμος είναι αντι-αποικιοκρατικός, μηδενιστικός και αναρχικός. Και λέω άθελά μου, γιατί χωρίς να λαμβάνουμε υπόψη κάθε ενέργεια ενάντια σε οντότητες του πολιτισμού, αυτές οι ενέργειες οδηγούν ίσως χωρίς να το συνειδητοποιήσουμε σε κάτι που συνδέει τις ίδιες εγωικές επιθυμίες και είναι η φιλοδοξία να επιβάλλουμε τον εαυτό μας χωρίς μεσολαβήσεις ενάντια σε αυτό που είναι η δημιουργία της ιδέας του Ανθρώπου, η οποία μας παρουσιάζεται ως ιερή και ανώτερη.

Ωστόσο, γνωρίζω ότι σε ορισμένες περιοχές ο αντι-αποικιοκρατικός «αγώνας» έχει περιοριστεί σε διαδικασίες διεκδίκησης και νομιμοποίησης δικαιωμάτων. Και αυτός είναι ένας από τους λόγους για τους οποίους δεν μ' αρέσει να κατηγοριοποιώ τον ατομικιστικό χαρακτήρα στην ανάπτυξη ιδεολογιών που προέρχονται από παλιά ή σύγχρονα αιτήματα.

Γιατί με φαίνεται λίγο παράλογο να κατανοήσουμε τον ατομικιστικό πόλεμο ως μια μορφή αντιφάσεων και σύνθεσης μεταξύ ιδεολογιών, αφού ο ατομικισμός δεν είναι μια συνταγή ούτε χρειάζεται επικύρωση από τις αναδυόμενες ιδεολογίες της εποχής μας για να θεωρηθεί «συνεπής». Ο ένθερμος ατομικισμός που προτείνω είναι να οδηγήσει κάθε ιδέα αναρχίας στο έγκλημα. Εάν το πνεύμα της τεχνοβιομηχανοποιημένης κοινωνίας υλοποιείται ως δημιουργία δικαιωμάτων που βασίζονται στη δημιουργία δικαιωμάτων, τότε είναι θέμα δημιουργίας δικαιωμάτων. Εάν το πνεύμα της τεχνοβιομηχανοποιημένης κοινωνίας υλοποιείται στη δημιουργία δικαιωμάτων που χτίζονται με το σύνθημα ότι η ελευθερία της κοινωνίας θα έρθει με νόμους και δικαιώματα, η απελευθέρωση του ατομικιστή πραγματοποιείται με όλα τα όπλα και τα μέσα: η εξαπάτηση, η σάτιρα, η ανωνυμία, η βλασφημία είναι επίσης μέρος του πολέμου και του εγκλήματος ενάντια στον τεχνοβιομηχανοποιημένο πολιτισμό και τις αξίες πάνω στις οποίες έχει οικοδομηθεί.

Έτσι, ο ατομικιστής, δεν είναι μια ατζέντα νόμων, δικαιωμάτων ή επικυρώσεων για το γιατί και πώς να βελτιωθεί η πραγματικότητα για να γίνει «καλή», ούτε πρέπει να τείνει προς όφελος οποιασδήποτε οντότητας, είτε πρόκειται για θεσμό, νόμο, νόμους ή

οποιοδήποτε άτομο που ενσαρκώνει την απόγνωση του να ανήκει κανείς στην πράξη μάζα.

Οι μόνες επιθυμίες που ικανοποιεί ο ατομικιστής είναι αυτές του εαυτού του, γιατί απλά, η ατομικιστική βία είναι προς όφελος του ατόμου. Ωστόσο, με φαίνεται ότι άθελά του ο ίδιος πόλεμος που διεξάγεται από τον ατομικιστή συνδέεται με άλλους μεμονωμένους πολέμους, χωρίς να το επιθυμεί ή να το ονομάζει, και μερικές φορές μας οδηγεί αυτό στο να δημιουργούμε μια ελεύθερη ένωση μεταξύ μας.

Για περισσότερες πληροφορίες και άλλα εγχειρήματα που σχετίζονται με το ENINPAACF, τσέκαρε την ιστοσελίδα τους!

<https://eninpaacf.noblogs.org/>

Για οποιαδήποτε ερώτηση σχετικά με αυτή την συνέντευξη ή γενικότερα για το ENINPAACF, μπορείς να επικοινωνήσεις μαζί τους!

encuentroanarquico@riseup.net

Αγγλική έκδοση:

WARZONE

Ένα εγχείρημα δημιουργίας και διανομής ζιν σχετικά με την αναρχία, την εξέγερση και τον αντιπολιτισμό.

<https://warzonedistro.noblogs.org/>

Ελληνική έκδοση:

ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΗ Η ΦΛΟΓΑ

Αναρχομηδενιστικό εγχείρημα αντιπληροφόρησης

<https://blessed-is-the-flame.espinblogs.net/>

2024